

Operaatio Hunkituki

Anna
Hallava



WSOY

Operaatio
Hunkituli

Anna

Hallava

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

WSOY:n kirjallisuussäätiö on tukenut tämän teoksen valmistumista.

© Anna Hallava ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41339-5

Painettu EU:ssa

1

Projekti Pyydyistä Hottis



Minä aloitan tänään kahdeksannen luokan, joten julistan tämän vuoden Poikaystävän Vuodeksi. Se tarkoittaa, että aion löytää poikaystävän. Täytän nimittäin seuraavaksi viisitoista, joten olen pian vanhapiika. Luulin tosin jo löytäneeni poikaystävän kesän alussa, kun salaperäinen naamioitu tyyppi suuteli minua kesäkauden aloitustanssiaisissa kuningattarenlinnassa. Olen odottanut koko kesän, että kyseinen salasuutelijä koputtaisi ovelleeni ja ryntäisi luokseni huulet ojossa, mutta mitään ei ole tapahtunut. En jaksa enää odottaa. Sitä paitsi, minunhan pitää päästä harjoittamaan huuliani tai ne surkastuvat pian kokonaan käytön puutteessa.

Okei, poikaystävän hankkimiselle on kyllä olemassa pikkuruinen este. Tätini, keijujen kuningatar Teodora, antoi minulle keijulahjaksi Rakkauden Tuntemisen,

kun keijuvereni syttyi neljäntenätoista syntymäpäivänäni. Se tarkoittaa, että minulla on maailmassa yksi tosirakkaus, jonka kanssa tulen olemaan superonnelinen. Saattaa kuulostaa mahtavalta, mutta lahjalla on karsea kääntöpuoli: voin suudella vain tosirakkautani, ja kaikki muut pojat muuttuvat suudelmistani sammakoiksi. Minulla ei ole hajuakaan kuka tosirakkauteni on, ja olenkin jo saanut aikaiseksi yhden sammakon. En todellakaan aio enää toiste joutua tekemisiin limanuljaskojen kanssa, joten minun on keksittävä joku juttu, jonka avulla voin kielettää hottiksia keijulahjastani huolimatta. Olen miettinyt kuumeisesti mikä se juttu voisi olla, mutta toistaiseksi päähäni on pälkähtänyt vain kelmun liimaaminen huu-liini, ja rehellisesti sanottuna en ole ihan vakuuttunut, että homma toimisi.

Olen silti supervarma, että keksin keinon. Itse asiassa, minähän voisin tutkia keijusäädöksiä ja lakikirjoja, jos niistä vaikka löytyisi joku porsaanreikä meille kirotuille. Sitten lähtisin ajamaan kaikkien suudelmanhaluisten asiaa ja saisin valtavat joukot taakseni, ja kaikkialla keijuvaltakunnassa järjestettäisiin tukimielenosoituksia vapaiden suudelmien puolesta, ja lopulta keijuneuvoston olisi pakko säätää uusi laki, jossa murskattaisiin kaikenlaiset suudelmakiellot, ja yleisö hurraisi kun tulisin kertomaan päätöksestä heille –

»Ofelia!»

Poksahtin ikävästi hereille aktivistiunelmistani.

»Mitä?»

»Koulu.» Isä kääntyi katsomaan minua auton etupenkiltä.

»Jaa juu», sanoin ja änkesin ulos autosta.

»Hyvää koulupäivää, kulta!» äiti ja isä heläyttivät yhteen ääneen, ja minä läimäisin auton oven äkkiä kiinni, ettei kukaan vain kuulisi. Lievän noloa.

Piha kuhisi jo porukkaa. Minä yritin etsiä joukosta parasta kamuani Kukkaa, mutta häntä ei näkynyt. Toiseksi paras kamuni Ester sen sijaan jutteli parin rinnakkaisluokan hikarin kanssa lähellä ovea. Minä viitoitin hänelle, ja hän irtaantui onneksi heti.

»Ofelia!» Ester halasi minua. »Miten kesä meni? Olisi ollut niin kiva, jos olisit päässyt meidän kanssamme mökille.»

Ai pahas, Esterhän oli kysynyt minua perheensä mökille joskus heinäkuussa, mutta minä olin tainnut keksiä tekosyyn. Ei siksi, etten pitäisi Esteristä vaan siksi, että Esterin perheen mökillä on iso järvi ja liuta Esterin poikapuolisia serkkuja. Minä en todellakaan ahtaudu uimapukuun teini-ikäisten poikien edessä. Johan ne saisivat kohtauksen joutuessaan katselemaan minun makkaroitani.

»Ihan kivasti», sanoin. »Harmi etten päässyt, mutta äiti on ollut kipeä koko kesän.»

»Ei kai se ole mitään vakavaa?» Ester kysyi huolestuneen oloisena.

»Ei, joku sitkeä flunssapöpö kuulemma vain», sanoin ja kohensin uutta laukkuani. Huomaisi nyt sen. Laukku oli sähkökän musta ja siinä oli pinkkejä kimmallekoristeita. Se oli älyttömän makea, juuri sellainen, joka kiinnittäisi suudelmia himoavien hottisten huomion.

»Ajatella, että me olemme jo kasilla», Ester sanoi. »Juuri eilenhän me vasta tulimme yläasteelle.»

»Niinpä», sanoin ja vilkuilin ympärilleni. Kaikissa leffoissa ja tarinoissa aina kesän jälkeen luokkaan tulee uusi tyyppi, joka on poikkeuksetta hyvännäköinen ja jota kaikki luokan kauniit tytöt alkavat heti piirittää. Mutta vaikka se tyyppi alkaakin pian seurustella jonkun bimbon kanssa, oikeasti se himoitsee luokan seinäruusua. Gleessähän oli sen tyyppinen tarina, joten kyllä se meilläkin voisi tapahtua. Nyt pitäisi vain erottaa ketkä olivat tuoreita seiskoja ja ketkä uusia, ihania söpöliinejä. Projekti 'Pyydyistä Hottis' käynnissä!

»Offe!»

Minä käännyin katsomaan. Se oli Kukka!

»Mitä nainen?» Kukka halasi minua, ja suloinen parfyymien tuoksu lennähti nenääni. »Isolla ännällä.» Hän vilkautti minulle silmää.

Sisäpiirivitsi siitä, etten ollut enää suudelmaneitsyt. Hahaa!

»Mitäs tässä», sanoin ja yritin peittää hymyni. Vain lapselliset ja typerät tytöt kikattavat suudelmista, kypsät (kuten minä) suhtautuvat hommaan tyynesti ja odottavat viilipyttyinä seuraavaa kielisessiota.

»Meidän täytyy löytää sinulle poikaystävä», Kukka sanoi aivan kuin olisi lukenut ajatukseni. »Ja minulle myös.»

»Miten niin?» kysyin kun kävelimme kohti ovia, Kukka keinahdellen kymmensenttisillä koroillaan.

»Minä ja Mikael erottiin.» Kukka kumartui peilaamaan oikeaa silmäänsä oven lasista. »Viime keskiviikkona.»

»Häh?» minä sanoin puoliksi innoissani ja puoliksi pettyneenä. »Mikset sinä ole kertonut minulle?»

»Haloo», Kukka puuskahti. »Mikael yritti mankua minua takaisin koko torstain, ja perjantaina minä lähdin Hesaan isän kanssa. Me kävimme läpi kaikki keskustan kaupat, ja isä osti minulle Stockalta vaatteita kuudellasadalla.»

»Onpa kurjaa», Ester sanoi toiselta puoleltani. »Miksi te erositte?»

Kukka pysähtyi aulan peilin luo ja tutki uudestaan silmäänsä.

»Pahuksen tekoriipset. Näiden piti olla laadukkaat, mutta ihan varmasti yksi ripsi on silmässä.»

»Kamoon!» Minä nykäisin hänen kättään (ei silmää sorkkivaa).

»Se rupesi vahtimaan minua ihan hulluna, halusi aina tietää mihin menen ja kenen kanssa olen», Kukka sanoi ja kaivoi nenäliinapaketin laukustaan. »Avaatko tämän.»

Minä otin paketin ja annoin siitä hänelle yhden nenäliinan.

»Anyway», Kukka jatkoi. »Minä sanoin Mikaelille että löysää narua, mutta se suuttui, joten minä pistin homman poikki.»

Tämähän oli loistavaa. Äärimmäisen ihanaa! Minä ja Kukka olimme nyt samalla viivalla ja voisimme metsästä yhdessä hottiksia. Me iskisimme itsellemme ihanat komistukset ja olisimme heidän kanssaan kaikki välkät, ja iltaisin kävisimme nelistään syömässä ja leffassa, ja kaikki kadehtisivat meitä, koska me olisimme niin tiivis ryhmä. Tästä tulisi maailman paras syksy!

»Hei Ofelia.»

Kuiva ääni korvani juuressa sai minut säpsähtämään. Se oli Luukas, koulun rasittavin nörtti, yhtä tylsänä ja värittömänä kuin ennenkin. Hänen hailakan siniset silmänsä tosin tuijottivat minua useita senttejä korkeammalta kuin ennen.

»Oletpas sinä kasvanut», Kukka sanoi ja virnisti minulle. »Vau, sinustahan on tulossa oikea adonis.»

Ester mulkaisi Kukkaa.

»Moi Luukas», hän sanoi. »Miten kesä meni?»

Minä en olisi millään viitsinyt tuhlata ajatustakaan Luukakseen, mutta ei kai sitä voinut välttää, koska Luukas oli Esterin kavereita.

»Kesä meni oikein hyvin, kiitos kysymästä.» Luukas kohensi paksusankaisia lasejaan. »Ofelia, miten sinun kesäsi meni?»

»Ihan hyvin», sanoin ja käännyn kohti Kukkaa. »Kannattaisikohan minunkin kokeilla tekoriipsiä?»

»Matkustelitko sinä missään?»

Hyvänen aika, se ei lopettanutkaan vielä. Minä kohautin olkiani ja tutkin pakkausta, jonka Kukka oli tyrkännyt käteeni. Hei, nämä ripsethän saattaisivat auttaa hottiksen pyydystämisessä! Siniset silmäni loistaisivat houkuttelevasti jumboriipsien lomasta ja lumoaisivat söpikset niin, että he rysähtäisivät edessäni kanveesiin.

»Niin, siis matkustelitko sinä vai et?» Luukas korotti ääntään.

Kukka pyöräytti silmiään.

»En pahemmin», sanoin ja yritin viestittää katseellani Esterille, että veisi kamunsa muualle utelemaan. Ester ei kumminkaan tajunnut vinkkiäni, vaan ryhtyi kyselemään Luukakselta tarkemmin tämän kesästä.

»Häivytään», suhisin Kukalle. Onneksi hän irtautui peilistä, ja me lähdimme kohti portaita.

»Inhottava», minä sanoin. »Mitä se meille tulee puhumaan?»

»Se ei ole varmaan puhunut sanaakaan kenellekään koko loman aikana», Kukka sanoi. »Sillä on tarpeita.»

»Yök.» Minä irvistin. »Älä puhu tarpeista ja Luukaksesta samassa lauseessa.»

»Tarpeet ne on nöртеillääkin», Kukka sanoi ja hypeli ylös portaita kuin kauris. Minä yritin pysyä hänen tahdissaan, mutta jenkkakahvoilla on ikävä taipumus hidastaa menoa.

Me istahdimme kolmannen kerroksen aulan ikkunalaudalle. Se on hyvä paikka, koska portaikosta näkee ala-aulaan asti. Oikeastaan kouluun ei saisi tulla sisään ennen kuin kellot ovat soineet, mutta me emme ole koskaan sitä sääntöä totelleet. Aulan isojen muovikasvien taakse pääsee sitä paitsi hyvin piiloon, jos joku opettaja sattuu kävelemään ohi.

Käännyin katsomaan ulos ikkunasta Kukan taputuksessa puuteria poskiinsa. Piha oli jo mustanaan porukkaa, mutta yhtään ainutta söpöläistä ei ollut näköpiirissä. Se oli masentava juttu, varsinkin Projekti Pyydyistä Hottiksen kannalta. Miksi minun piti käydä tällaista tylsää koulua? Miksen voinut käydä koulua, jossa hottiksia virtasi sisään ovista ja ikkunoista, ja jossa jokainen nurkkaus huokui ritisevää jännitettä ja suutelevia pareja?

Meidän ensimmäinen tuntimme oli luokanvalvojan tunti. Tuju näytti ihan yhtä tuimalta kuin ennenkin, ja pian minulla oli kädessäni ekan jakson lukkari.

»Apua, mikä määrä matikkaa», mutisin luokan hälistessä ympärilläni. Totta kai liikuntaakin oli ihan älyttömästi, ja kemmaa. Tästä tulisi tuskien syksy – millä ajalla minä muka ehtisin keksiä keinon huulteni vapauttamiseksi ja pyydystää poikaystävän, kun koko ajan pitäisi olla laskemassa jotain kaavoja?

»Anteeksi?» Luokan ovelta kuului napakka koputus, ja rehtorin väritön naama kurkkasi sisään. »Täällä olisi vielä yksi 8D:lle. Pitäisi olla papereissa.» Rehtori nyökkäsi Tujulle.

Kuka meistä muka puuttui? Käännähdin ympäri, ja niin näytti tekevän moni muukin. Tuju viittilöi tulijan sisään.

»Moi, minä olen Sasu Stenholm.»

Kuulin kuin unessa, kun Kukka vetäisi henkeä. Jostain luokan takaosasta kuului vieno vihellys. Minä en kyennyt liikuttamaan lihastakaan, olin jumiutunut paikoilleni kuin patsas.

Voi blondien hiusten erikoisshampoo sentään, poika oli upea. Ei upea, vaan mahtava. Ei kun mieletön. Siis YLHÄINEN. Paksu, vaalea tukka, joka putosi viettelevästi mielettömän kokoisille sähkösilmille. Kauniit, runollisen amorinkaaren omaavat huulet ja kasvot, jotka olivat kuin Justin Bieber, Robin ja Isac Elliot yhteen sulatettuina. Hän oli minun tuleva poikaystäväni, minä tiesin sen syvästi sydämesäni.

»Va-hau!» Kukka vihelsi, ja Tuju jyrähti heti pöytänsä takaa.

»Hiljaisuus! Sasu, tervetuloa. Jää tunnin jälkeen hiukan juttelemaan.»

Se nyt ei todellakaan kävisi päinsä; minä aioin jyrätä paikalle heti ja välittömästi ja saattaa Projekti Pyydystä Hottiksen hurmokselliseen päätökseen. Esittelisin itseni ensin (hyvin vienosti, sillä luin juuri Cosmosta, että yllättävän harva mies pitää päällekyivistä naisista). Sitten loisin Sasuun hehkeän katseen, ja hän huomaisi, että silmäni olivat taivastakin sinisemmät, ja hän jäisi katsomaan jälkeeni punaista hiuspehkoani eikä huomaisi ollenkaan jenkkakahvojani, ja sitten hän olisi koulussa poissaoleva, ja kun joku kysyisi häneltä mikä häntä vaivasi, hän tunnustaisi, ettei voinut saada mielestään erästä sinisilmäistä tyttöä, ja sitten hänet tultaisiin esittelemään minulle, ja minä hymyilisin hänelle, ja me vaipuisimme suudelman keskellä käytävää, ja kaikki viheltäisivät ja taputtaisivat... ai pahas. Enhän minä voisi suudella Sasua muuttamatta häntä sammuksi. Mitä ihmettä minä oikein tekisin? Pitäisiköhän kuitenkin kokeilla sitä 'kelmu huulilla' -kikkaa? Kelmuhan on läpinäkyvää, se saattaisi hyvinkin onnistua. Tai sitten läträisin huuliini niin paksun kerroksen vaseliinia, että huulet eivät koskettaisi toisiaan ja –

»Näitkö sinä tuon?» Kukka kuiskasi. Hänen silmiinsä oli syttynyt loiste. »Kertakaikkisen upea. Täydellistä poikaystäväamatskua.»

Apua.

2

Tulta huulille!



Minä läväytin heti superreippaan hymyn naamalleni.

»Mistä sinä puhut?» kysyin tekopirteästi. »Tuosta uudesta pojastako?»

Kukka nyökkäsi.

»Sasu», hän sanoi ikään kuin maistellen sanaa. »Sasu Stenholm. Ai että mikä söpöliini.»

Voi värisevä lihas sentään. Jos Kukka ryhtyisi saalistamaan Sasua, minulla ei olisi mitään mahiksia. Eikä Kukka tainnut edes olla ainoa: Sasun ympärillä olevista pulpeteista kurottautui heti tyttöjä juttelemaan hänelle. Ainoastaan Ester ja harvat vakituisesti seurustelevat tyypit olivat suhteellisen rauhallisia. Minä purin hampaani yhteen ja yritin hymyillä tuskan läpi. En ikimainmassa pystyisi kilpailemaan Kukan metrisäärten kanssa.

Yritin urkkia tietoa Sasusta koko viikon, mutta se oli aika nihkeää. Hän ei häiriköinyt tunneilla, vaan oli hiljaa eikä pahemmin edes viitannut. Väkillä hän ryhtyi hengaamaan urheilupinkojen kanssa. Koska en uskaltanut hössöttää hänestä Kukalle, olin kuin kala kuivalla maalla. Seurasin Kukkaa herkeämättä pelko sydämessäni – oliko hän päättänyt saalistaa Sasun itselleen? Kukka ei kuitenkaan maininnut Sasua kuin pari kertaa, mikä saattoi hyvinkin tarkoittaa sitä, että Sasu oli hänelle vain yksi komistus muiden joukossa. Minulle hän tietysti oli Se Oikea. Okei, Toinen Niistä Oikeista, sillä kyllä suklaapalleroni lordi Raman oli vielä kisassa mukana, mutta hän oli valtakunnassa, enkä minä voinut siellä alituisen rampata. Pitihän minulla nyt joku mussukka koulussakin olla.

Viikonlopun koittaessa Sasu ei ollut vielä ruvennut seurustelemaan kenenkään kanssa, ja minä olin autuaalla tuulella. Tiedossa oli leffa lauantai-iltana kera Kukan, ja sunnuntaina Kukka oli tulossa meille tekemään läksyt.

Äiti ja isä eivät vielä olleet kotona, kun tulin koulusta, mutta Niemiskä katseli minua epäillen kuisiltaan. Minä heläytin iloiset heit ja leahdin postit kädessäni keittiöön. Koska äidin ruokahalu oli sairastelun jäljiltä vieläkin olematon, isä oli ostanut jääkaappiin kaikenlaista sellaista, mitä äiti ei olisi normaalisti

sallinut. Nappasin lettupakkauksen ja hillopurkin ja istuin pöydän ääreen syömään. Isän tabletti oli jäänyt pöydälle, joten aukaisin sen tsekatakseni Demin 60 Minutes to the Moon -keskustelun.

Kännykkäni pirisi ennen kuin olin saanut luettua ensimmäistäkään viestiä. En tunnistanut numeroa – hetkinen, sehän saattoi olla Sasu! Hän oli ehkä katseellut minua salaa koko viikon, ja sitten hän oli kysynyt numeroani Kukulalta, joka oli esittänyt hänestä kiinnostunutta vain minua hämätäkseen, vaikka itse asiassa hän olikin päättänyt saattaa minut ja Sasun yhteen, ja nyt Sasu sitten soittaisi minulle, ja minun pitäisi perua viikonlopun menoni, koska olisin Sasun kanssa, ja –

Ai pahas, kännykkä pirisi edelleen kovaaäänisesti.

»Ofelia», henkäisin superviettelevällä äänellä.

»Hei O...»

Tunnistin heti murrosikäisen pojan kähinän, ja sydämeni loikkasi äänihuuliini asti. Se oli kuin olikin Sasu!

»... felia. Tässä on Luukas.»

»Heissan», hönkäisin pehmeästi.

»Minä soitin kysyäkseni tarvitsisitko sinä apua matikan läksyissä?»

Hetkinen... *Luukas*? Nörde-Luukas? Luukas MINUN PUHELIMESSANI?

»Siis mitä?» minä ähkäisin. Juuri silloin kuulin

oven käyvän. Totta kai vanhukset tulivat kotiin juuri kaikkein katastrofaalisimmalla hetkellä.

»Minä soitan kysyäkseni tarvitsetko sinä apua matikan läksyissä. Huomasin tunnilla, että sinulla oli hiukan vaikeuksia.»

»Ei minulla», sanoin ja tyrkkäsin hillopurkin lautaselle. Voi kulmaviivain sentään. Jos äiti näkisi ateriani, hän vetäisi kilarit. Nostin lautasen yhdellä kädellä, ja purkki huojahti uhkaavasti. Isän ääni kuului jo eteisestä.

»Ofelia?» kaikai puhelimesta.

»Juu juu», sanoin ja kiidätin lautasta kohti jääkaappia. »Minä en oikein ehdi...»

RÄKS. Lautanen ja hillopurkki putosivat kädestäni ja särkyivät tuhannen hilloiseksi palaseksi lattialle.

»Mitäs Ofelia täällä jyskää?» isä kysyi hilpeästi ovelta.

»Ei mitään kummempaa, välipalaa vain», sanoin.

»Anteeksi mitä?» kuului luurista Luukaksen nari-seva ääni.

»Ei mitään, minun täytyy mennä», sanoin ja napsautin puhelun kiinni.

»Mitä ihmettä tämä on?» Äiti ilmaantui isän taakse, ja saatoin kuulla ärtymyksen hänen äänessään. Voi jaskan kuttu. »Hilloa ja lettuja...»

Minä irvistin ja ryhdyin keräämään lasinpalasia lattialta. Kohta se vimmastuisi.

»Voi Ofelia!» Äiti tuli luokseni. Minä katsoin hämmästyneenä hänen kimaltavia silmiään. »Sinä et ole saanut kunnon ruokaa aikoihin, ja nyt sinä syöt eineslettuja.» Äiti vetäisi minut halaukseen nyyhkyttäen, ja minä ojensin hilloista lasinpalaa pitelevän käteni syrjään, jotta en olisi sotkenut hänen vaatteitaan. Äiti puristi minua kuin olisin ollut lähdössä sotatantereelle.

Isä taisi huomata häkeltyneen ilmeeni, ja hän kii-rehti paikalle.

»Emma-kulta, pikku juttuhan tämä on. Ofelia, mene sinä vain ylös.»

Minä laitoin lasinpalan tiskipöydälle, otin lauk-kuni pöydältä ja hipsin mitään sanomatta yläkertaan. Tässä oli ihan liikaa yhdelle perjantai-iltapäivälle. Äiti käyttäytyi kuin mielipuoli, ja Luukas teki itseään tykö. Mitä juustoa se minulle soitti? Tässä tarvittai-siin Kukkaa.

»Arvaa kuka soitti minulle äsken?» kysyin heti kun hän vastasi.

»Luukas», Kukka sanoi ja maiskautti purkkaa.

»Siis mitä?» minä sanoin. »Mistä sinä sen tiedät?»

»Minä kuulin, kun se kysyi sinun numeroasi Es-teriltä.»

»Mikset sinä sanonut mitään?» minä kiljaisin. »An-noit sen soittaa minulle!»

»Chillaa. Minun sanomisillani ei olisi ollut väliä. Luukas on sitä lajia urpo, että se hankkii sinun nu-

merosi vaikka pimeiltä markkinoilta, jos on päättänyt sinulle soittaa.»

»Minä en ymmärrä», sanoin. »Se tarjosi apua matikan läksyjen kanssa. Mitä ihmettä se oikein haluaa?»

»Mitäs luulet?» Kukka tirskahti. »Se haluaa tehdä lähempää tuttavuutta.»

»Eikä halua», sanoin heti, koska ajatus sai oksennuksen nousemaan kurkkuuni.

»Luukas on ihan selvästi sinuun ihastunut. Sehän on koko viikon hinkunut sinun luoksesi kysymään milloin mitäkin ties mistä syystä.»

Minua pyörrytti. Miksi minulle kävi aina näin? Miksi kaiken maailman menninkäiset olivat minusta kiinnostuneita hottisten sijaan? Miksei soittaja voinut olla Sasu?

»Jos me olisimme Gleessä, soittaja olisi takuulla ollut Sasu», mutisin.

»Mitä sinä horiset?» Kukka kysyi. »Sasuako sinä himoitset?»

»En todellakaan», sanoin. »Sasu on liian hyvännäköinen minulle.»

Järkytyksekseni Kukka päästi myöntävän äänen. Mitäh?

»Onneksi sinä tajusit sen itsekin. Sinähän tiedät, että olet muruni, Offe, mutta Sasu on ihan eri tasolla kuin sinä. Minä vähän pelkäsin, että sinä olet haaveillut hänestä ja ajatellut, että isket hänet.»

Minä en meinannut saada henkeä. Miten Kukka saattoi sanoa noin? Hänhän oli aina tsempannut minua olemaan aloitteellinen ja hankkimaan poikaystävän.

»Minä en usko, että kaikki pojat ovat niin pinnallisia», sanoin kiukkuisesti. »Sasu ei ehkä välitä ulkonnäöstä.»

»Haloo Ofelia, Sasu on urheilija. Se pelaa futista ja jääkiekkoa kovalla tasolla. Urheilijat seurustelevat vain mallien tai toisten urheilijoiden kanssa, se on kylmä fakta.»

»Minä en usko tuohon», sanoin korskeasti.

»Et kai sinä nyt vaan Sasua himoitse sittenkin?» Kukka sanoi. »Minä nimittäin aion iskeä sen, enkä minä halua, että sinä särjet sydämesi. Sinullahan on sitä paitsi Raman.»

»En minä mitään Sasua halua», sanoin sydän kylmeten. »Minä olen vain eri mieltä kanssasi urheilijoiden sielunelämästä. Se voi olla hyvinkin syvällistä.»

Kukka tuhahti ja äänestä päätellen puhalsi purkkapallon.

»Tasan on. Niitä kiinnostaa vain rasvaprosentti.»

»Oli miten oli», korotin ääntäni. »Minun täytyy mennä, meillä on ruoka.»



»Okei, see you.»

Minä en kiusallanikaan sanonut moi, suljin vain puhelimen. Tämä oli järkyttävä katastrofi. Miten mi-

Teinikeiju *Ofelia* kiertää
suudelmakieltonsa taikakeinoin
– katastrofaalisin seurauksin.

14 -vuotias Ofelia viettää kaksois-
elämää – tavallisella yläasteella hän
on kuin kuka tahansa teini, mutta keijuvalta-
kunnassa hänet vihitään kruununprinsessaksi.
Kummassakin todellisuudessa suurta huolta
aiheuttaa poikaystävänsä hankkiminen, mikä on
kuningattaren antaman Keijulahjan takia
enemmän kuin haasteellista. Ainakin ennen
kuin Ofelia kuulee kielletystä lemmen-
liemestä, Huulitulesta...

OPERAATIO HUULITULI on kimmelluksia ja
tyttöenergiaa pursuava jatko-osa *Sammakko-
prinsessalle* (2015) ja Anna Hallavan toinen
nuortenromaani.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 413395	
	N84.2	